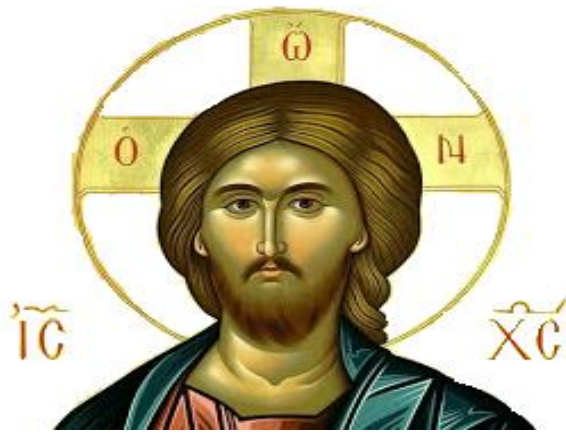

Ιερός ναός Αγίων Αθανασίου Κυρίλλου και Μηνά Το Ευαγγέλιο της Κυριακής

Ερμηνεία και απόδοση του Ευαγγελίου στη νεοελληνική,
Σκέψεις, σχόλια, στο Ευαγγέλιο και άλλα επίκαιρα, ορθόδοξα εποικοδομητικά κείμενα

08 Ιανουαρίου 2017 Τεύχος 2

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ (Ματθ. δ' 12-17)

Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν. καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὁρίοις Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλείμ, ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· γῆ Ζαβουλῶν καὶ γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, **ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς.** Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρῦσσειν καὶ λέγειν· **μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.**

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τον καιρό εκείνο, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἄκουσε ὅτι ὁ Ἰωάννης συνελήφθη, ἔφυγε εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Ἄφησε τὴν Ναζαρέτ καὶ ἦλθε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Καπερναοὺμ, ἡ ὁποία ἦτο κοντὰ εἰς τὴν λίμνην εἰς τὰ σύνορα Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλείμ, διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἐκεῖνο, ποῦ ἐλέχθη διὰ τοῦ Ἡσαΐα τοῦ προφήτου, «Ἡ χώρα τοῦ Ζαβουλῶν καὶ ἡ χώρα τοῦ Νεφθαλείμ, ἡ ὁποία ἐκτείνεται κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν, ἡ γῆ πέραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην, ἡ Γαλιλαία τῶν ἐθνικῶν, **ὁ λαὸς, ποῦ κάθεται εἰς τὸ σκοτάδι, εἶδε μεγάλο φῶς καὶ εἰς ἐκείνους ποῦ κάθονται εἰς τὴν χώραν καὶ τὴν σκιάν τοῦ θανάτου, ἀνέτειλε γι' αὐτοὺς φῶς**». Ἀπὸ τότε ἄρχισε ὁ Ἰησοῦς νὰ κηρύττῃ καὶ νὰ λέγῃ «**Μετανοεῖτε, διότι ἐπλησίασε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν**

ΣΚΕΨΕΙΣ , ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

1η (απόσπασμα ομιλίας π. Ανανία Κουστένη)

Κυριακή μετά τα Φώτα δηλαδή σήμερα και γι' αυτό αναφέρεται σε αυτά τα ωραία το ιερό και άγιο Ευαγγέλιο Ο Χριστός έλαμψε ως «Φως μέγα», και στη Γαλιλαία αλλά και στην οικουμένη ολόκληρη. Και άρχισε ο Ιησούς Χριστός το κήρυγμά Του το με-γα, λέγοντας ακριβώς τα ίδια τα λόγια του Ιωάννου του Βαπτιστού: «Μετανοείτε, ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών», για να βεβαιώσει με αυτό ότι ο Ιωάννης ήτο ο Πρόδρομός Του, η αρχή του Ευαγγελίου Του.

Και άρχισε ο Κύριος απ' τη μετάνοια.

Μετάνοια είναι η αλλαγή του ανθρώπου, η αλλαγή της νοοτροπίας, η αλλαγή της ζωής, η στροφή και μεταστροφή στον βίο. Και μετάνοια είναι το ξύπνημα της αγά-πης μέσα στην ψυχή μας και το δόσιμό του όχι αλλού ούτε στα είδωλα, ούτε στο σκοτάδι ούτε στον κάκιστο εαυτό μας, αλλά στον Ιησού Χριστό, στην πρώτη και στην υστερνή μας αγάπη, σε Κείνον που «εις τέλος μας ηγάπησεν», και είναι το Άλφα και το Ωμέγα, η αρχή και το τέλος της ζωής μας.

Και τους έλεγε ακόμα ότι έφθασε η Βασιλεία του Θεού. Και η Βασιλεία του Θεού δεν ήταν υλική, όπως την εφαντάζοντο και την επερίμεναν οι Ιουδαίοι, αλλά πνευματική. Η Βασιλεία του Θεού είναι ο Ίδιος ο Χριστός μας, γι' αυτό ας Τον αγαπήσουμε, ας μείνουμε κοντά Του, ας ζητούμε πάντοτε το φως Του το σωτήριο, και ας Τον νιώ-θουμε δικό μας. Και ας ξέρουμε ένα πράγμα: ότι εδώ είμαστε περαστικοί και πηγαί-νουμε για τη Βασιλεία Του και για τον Παράδεισό Του.

(Του αρχιμανδρίτη Ανανία Κουστένη, Το κήρυγμα της Κυριακής)

2η

Βάπτισμα «εν Πνεύματι Αγίω»

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Τι είναι το Βάπτισμα; Παίρνουμε το παιδί και το βουτάμε μέσα στο νερό, ολόκλη-ρο. Να μην μείνει ούτε ακρούλα από τον βαπτιζόμενο, που να μην πάει το νερό του Βαπτίσματος να την πλύνει. Γιατί το λέμε αυτό;

Παράδειγμα: Ένας άνθρωπος βούλιαξε σε ένα βούρκο. Βγαίνει έξω, και τι ψάχνει να βρει; Νερό. Πολύ νερό. Να πλυθεί, πρώτη, δεύτερη, τρίτη φορά, να φύγουν από πάνω του οι βρώμες. Και όσο πιο καλά πλένεται και δεν ακούει άσχημη μυ-ρωδιά, τόσο πιο πολύ λέει: «Δόξα σοι ο Θεός! Πλύθηκα»

Κατά τον ίδιο τρόπο, μας λέει ο Χριστός, πρέπει να βουτηχτούμε, αυτό σημαίνει να «βαπτιστούμε», μέσα στο Άγιο Πνεύμα. Για να καθαριστούν όλες οι λεπτομέρειες της ζωής μας. Να γίνουν ευωδιασμένες ενώπιον του Θεού. Να γίνουν φωτεινές. Να τις καταλαβαίνουμε. Να βλέπουμε πού μας οδηγούν οι τάσεις και οι επιθυμίες μας, και πού θέλει ο Θεός να μας πηγαίνει, με τον λόγο Του, με τα διδάγματα Του, με την σοφία Του, με την αγάπη Του και με την καλωσύνη Του. Σημασία λοιπόν έχει, το νερό του βαπτίσματος να πλύνει την ψυχή μας και την καρδιά μας. Αλλιώς δείχνουμε ότι δεν αφήσαμε την καρδιά μας να επηρεαστεί από το θέλημα του Θεού και να αγιαστεί.

Πως όμως θα γίνει αυτό το Βάπτισμα «εν Πνεύματι Αγίω;»

Κατ' αρχήν, το Βάπτισμα που βαπτίζομαστε όταν είμαστε μικρά παιδιά, είναι Βάπτισμα «εν Πνεύματι Αγίω». Δεν βαπτίζομαστε σε απλό νερό. Ένα ξέπλυμα με σκέτο νεράκι, δεν λέει τίποτα. Βαπτίζομαστε στο Άγιο Πνεύμα και παίρνουμε τόση χάρη, που δεν μπορεί να μετρηθεί με τίποτα.

Μετά είναι που τα χαλάμε. Πώς τα χαλάμε;

Απλή η απάντηση: Δεν πολυνοιαζόμαστε για τα πνευματικά. Και αρχίζουμε να λέμε:

-Άστο τούτο, που λέει το Ευαγγέλιο σαν βαρύ φαίνεται.-

-Άστο το άλλο. Κουραστικό φαίνεται. Ας κάνουμε και καμιά αμαρτία, γιατί αλλιώς πως θα ομορφύνει η ζωή;

-Είναι ανάγκη να νηστεύω Τετάρτη και Παρασκευή;

-Είναι ανάγκη να τρέχω την Κυριακή στην Εκκλησία; Ποτέ θα ξεκουραστώ;

Από αυτά αρχίζει και μπαίνει μέσα στην ψυχή το κακό.

Και όταν μπει μέσα, αρχίζουμε και γλιστράμε και βουλιάζουμε και κολλάμε στον βούρκο της αμαρτίας.

Ας ακούσουμε το μήνυμα που μας έδωσε ο Κύριος μας, ο Ιησούς Χριστός, με τα Άγια Θεοφάνεια, που ήρθε και φανερώθηκε στον κόσμο, σε μας. Ας ακούσουμε τα λόγια του Επουράνιου Πατέρα Του, που μας βεβαίωσε ότι Αυτός είναι ο Υιός Του ο Μονογενής, και ότι πρέπει να Τον υπακούμε.

Ας ακούσουμε και τα λόγια του Τιμίου Προδρόμου:

«ήγγικεν η Βασιλεία των ουρανών». Ἦλθε ο Χριστός!

Ανοίξτε τα μάτια σας να Τον δείτε!

Ανοίξτε τα αυτιά να Τον ακούσετε!

Ανοίξτε την καρδιά να Τον δεχτείτε!

Ανοίξτε τα χέρια σας να Τον αγκαλιάσετε!

Τρέξτε να τον φτάσετε! Μείνετε κοντά Του!

Ανοίξτε τον πνευματικό σας εαυτό, όσο περισσότερο μπορείτε.

Ο καθένας, τα λόγια αυτά και τη σχέση του με τον Χριστό, να τα φέρνει κάθε τόσο στον νου του. Και να παίρνει κάθε μέρα όλο και πιο σταθερή και ξεκάθαρη την απόφαση, να ζήσει για τον Χριστό.

Να ζήσει κοντά στον Χριστό. Να ζήσει την αληθινή και αιώνια ζωή. Αμήν!

«Ὡραῖος αὐτὸς ὁ παπᾶς, θὰ ξανάρθω!»

Μία διδακτικὴ ἱστορία ἀπὸ τὴ μοναχὴ Πορφυρία, τὴν πρῶην ὀδηγὸ τάξι

Ἐννέα ἡ ὥρα τὸ βράδυ, βρίσκομαι στὴν πλατεία Παγκρατίου.

Πλατεία Παγκρατίου στὴν ΑΘΗΝΑ

Ἐνα παιδί γύρω στὰ 17 μὲ σταματᾶει.

– Καλησπέρα, στὰ Village (κινηματογράφος).

Ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τοῦ αὐτοκινήτου ἔχει ἀρχίσει τὸ ἀπόδειπνο. Τὸ παιδί, πού κάθισε δίπλα μου, μοῦ λέει:

- Δὲν βγάζεις τὸν παπᾶ, νὰ βάλεις τραγούδια;
- Γιατί, ἀγόρι μου, δὲν σοῦ ἀρέσει ἡ ἀκολουθία;
- Ἡ ἀκολουθία δὲν μὲ νοιάζει... Τοὺς παπάδες δὲν θέλω νὰ ἀκούω.
- Γιατί, τί σοῦ ἔκαναν οἱ παπάδες;
- Ἐμένα τίποτε... Ὁ πατέρας μου τοὺς βρίζει, γι' αὐτὸ δὲν τοὺς θέλω.
- Ὁ πατέρας σου γιατί τοὺς βρίζει;
- Δὲν ξέρω.
- Ἔχεις πάει ποτέ σου στὴν Ἐκκλησία;
- Ὁχι! Ποτέ!
- Καλὰ, στὴν Ἀνάσταση δὲν πάτε; Τὰ Χριστούγεννα δὲν πάτε;
- Ὁχι!
- Σὲ γάμους, σὲ βαφτίσια, πάτε;
- Ναί, πᾶμε.
- Ἡ μανούλα σου δὲν σοῦ ἔχει μιλήσει γιὰ τὸν Θεό;
- Ὁχι!
- Οὔτε τὸ σταυρό σου κάνεις;
- Ὁχι!

Χριστέ μου, δὲν εἶναι δυνατόν!

– Ἀγόρι μου γλυκὸ, στὸ σχολεῖο θρησκευτικὰ δὲν κάνετε;

- Έ, κάνουμε κάτι λίγο.
- Άκουσε νὰ σοὺ πῶ, ἀγόρι μου, ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ζωὴ, ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ παπὰς εἶναι γιὰ νὰ μᾶς μεταφέρει τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Χωρὶς τὸν Θεὸ εἴμαστε νεκροὶ!
- Νεκροί;
- Ναί! Χωρὶς Θεὸ εἴμαστε πνευματικὰ νεκροί. Στὸ σπίτι σᾶς εἶστε εὐτυχισμένοι, οἱ γονεῖς σου εἶναι ἀγαπημένοι;
- Μμ!! ὄχι.
- Γιατί; Τί συμβαίνει;
- Ὁ πατέρας μου εἶναι νευρικός, ὅλο μαλώνει μὲ τὴν μάννα μου καὶ μὲ μας. Ὅλα του φταῖνε.

- Βλέπεις πῶς μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ εἴμαστε δυστυχισμένοι; Ἐνῶ, ὅταν εἴμαστε κοντὰ Του, εἴμαστε χαρούμενοι καὶ ἤρεμοι, δὲν νευριάζουμε, ξέρουμε νὰ συγχοροῦμε, εἴμαστε γεμάτοι ἀπὸ ἀγάπη. Ἐσὺ θὰ ἤθελες, ὅταν θὰ μεγαλώσεις καὶ παντρευτεῖς, νὰ κάνεις οἰκογένεια σὰν καὶ αὐτὴ ποῦ ζεῖς;

- Ὁχι, γιατί δὲν μ' ἀρέσει.
- Γιὰ νὰ κάνεις καλύτερη οἰκογένεια, πρέπει νὰ πλησιάσεις τὸν Θεό.

- Πῶς θὰ τὸν πλησιάσω;

- Νά, θὰ σὲ πάω τώρα νὰ μιλήσεις μὲ ἕναν παπὰ, ὅπως τοὺς λὲς ἐσὺ. Πᾶμε;

- Ὁχι, ὄχι, δὲν θέλω

- Σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω, τοῦ εἶπα πολὺ γλυκά, πολὺ τρυφερά. Πήγαινε μόνο μία φορὰ καὶ μὴν ξαναπᾶς ποτέ σου, σὲ παρακαλῶ. Καὶ ἐγὼ θὰ ἔρθω μαζί σου καὶ ὕστερα θὰ σὲ πάω στὰ, VILLAGE, χωρὶς χρήματα. Αὐτὸ τοῦ ἄρесе καὶ μοῦ λέει:

Village (κινηματογράφος).

- Τὸ λόγο σου;
- Τὸ λόγο μου!

Βιαζόμουν νὰ προλάβω, πρὶν φύγει ὁ ἱερέας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Εύτυχώς πρόλαβα.

Τὸ παλληκάρι μπήκε γιὰ ἐξομολόγηση. Ὅταν μετὰ ἀπὸ μισή ὥρα βγήκε, ἦταν τόσο ἀλλαγμένος, πὺ μὲ εὐχαρίστησε καὶ μοῦ εἶπε:

«Ὡραῖος αὐτὸς ὁ παπᾶς, θὰ ξανάρθω!»

Μετὰ τὸν πῆγα στὰ VILLAGE. ὅπως τοῦ εἶχα ὑποσχεθεῖ.

Ἡ χαρὰ μου ἦταν ἀπερίγραπτη τὸ παιδὶ ξεκινοῦσε μία νέα σωτήρια πορεία.

"Ταξιδεύοντας στὰ τείχη τῆς πόλης", Πορφυρίας Μοναχῆς, εκδ. «Παναγόπουλος Νεκτάριος».

ΟΙ ΔΥΟ ΛΥΚΟΙ

Ένα βράδυ ένας γέρος Ινδιάνος της φυλής Τσερόκι, μίλησε στον εγγονό του για τη μάχη που γίνεται μέσα στην ψυχή των ανθρώπων. Είπε: «Γιέ μου, η μάχη γίνεται μεταξύ δυο «λύκων» που υπάρχουν μέσα σε όλους μας. Ο ένας είναι το Κακό. Είναι ο θυμός, η ζήλεια, η θλίψη, η απογοήτευση, η απληστία, η αλαζονεία, η αυτολύπηση, η ενοχή, η προσβολή, η κατωτερότητα, τα ψέματα, η ματαιοδοξία, η υπεροψία, και το εγώ.

Ο άλλος είναι το Καλό. Είναι η χαρά, η ειρήνη, η αγάπη, η ελπίδα, η ηρεμία, η ταπεινοφροσύνη, η ευγένεια, η φιλανθρωπία, η συμπόνοια, η γενναιοδωρία, η αλήθεια, η ευσπλαχνία και η πίστη στο Θεό».

Ο εγγονός το σκέφτηκε για ένα λεπτό και μετά ρώτησε τον παππού του: «Ποιος λύκος νικάει;»

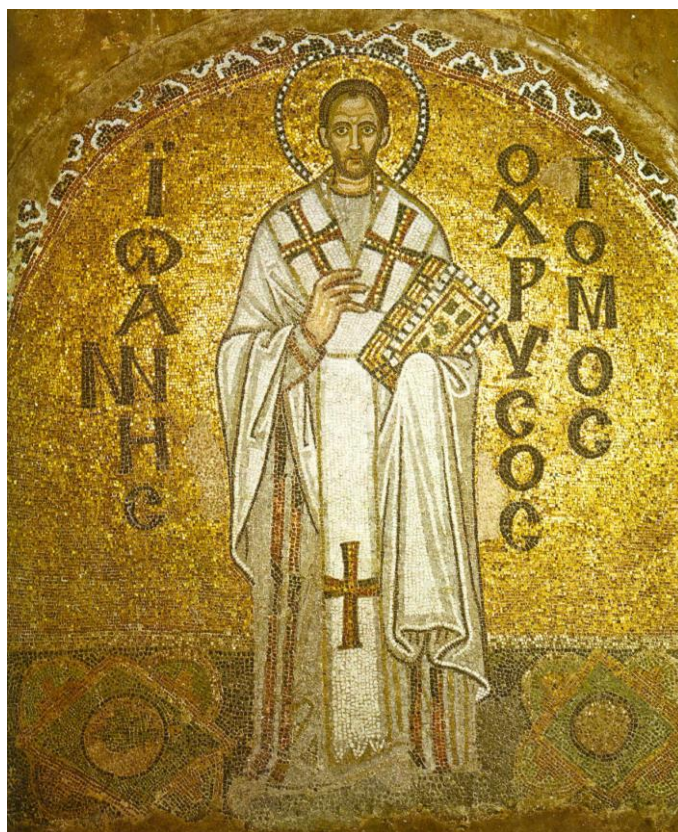
Ο γέρος Ινδιάνος Τσερόκι απάντησε απλά ...

«Αυτός που ταιΐζει...» <http://poimenikos-avlos.blogspot.gr>

Όταν κάποιος βοηθείται από το θεϊκό χέρι, τα πάντα έρχονται γι' αυτόν ευνοϊκά

Όταν μας βοηθάει το δεξιό χέρι του Θεού, και τα δυσχερή γίνονται εύκολα και τα δύσκολα ανάλαφρα. Όπως, όταν κάνουμε κάτι χωρίς τη βοήθεια του Θεού, κι' αν ακόμη όλα είναι ομαλά και εύκολα, συναντούμε σ' αυτά βάραθρα και γκρεμούς και άπειρες αποτυχίες, έτσι, όταν είναι παρών ο Θεός και βοηθεί, κι' αν ακόμη όλα τα προβλήματα που μας απασχολούν είναι υπερβολικά δύσκολα, γίνονται ομαλά και εύκολα

Τίποτε λοιπόν ας μην κάνουμε ούτε να λέμε, προτού να καλέσουμε και να παρακαλέσουμε το Θεό να μας βοηθήσει σ' όλα τα προβλήματα που τώρα μας απασχολούν.

Απεικόνιση του Αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου σε μωσαϊκό της Αγίας Σοφίας

Αν ο Θεός δεν προσφέρει τη χάρη Του, όλα είναι μάταια. Όταν δώσει τη χάρη Του, τότε και ο ύπνος είναι γλυκός, τότε και άνεση υπάρχει και η ζωή είναι απαλλαγμένη από κινδύνους και γεμάτη ασφάλεια.

Όταν κάποιος βοηθιέται από το θεϊκό χέρι, τα πάντα έρχονται γι' αυτόν ευνοϊκά. Γνωρίζει ο Θεός τα απόκρυφα της σκέψης μας και, όταν ιδεί ότι σκεπτόμαστε τα πρέποντα και ότι δείχνουμε υγιή και καλή διάθεση, μας δίνει χέρι βοήθειας και μας αμείβει πριν ακόμη κοπιάσουμε, κάνοντας μας με αυτό τον τρόπο προθυμότερους.

Κι' αυτό μπορείς να το βρεις να γίνεται σε όλους τους δίκαιους και ενάρετους. Επειδή δηλαδή γνωρίζει την ασθένεια της ανθρώπινης φύσης, για να μην αποκάμει από τις δυσκολίες, πολλές φορές ανάμεσα στους κόπους παρέχει τη βοήθεια Του και τις αμοιβές Του, ώστε και τον κόπο να ανακουφίζει και το ζήλο να ενισχύσει.

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος

http://armenisths.blogspot.gr/2016/05/blog-post_31.html#more

Ο μύθος του χταποδιού.

Χαμογελαστοί εχθροί Του Φώτη Κόντογλου

Οι σημερινοί εχθροί της θρησκείας και του έθνους είναι πιο επικίνδυνοι από τους παλιούς, γιατί μας παραπλανούνε με την ήμερη όψη τους και μας φαίνονται άβλαβοι, ακίνδυνοι. Τέτοια είναι τα λεγόμενα «αγαθά.. του πολιτισμού», οι ευκολίες της ζωής που είναι παγίδες φαρμακωμένες, τα θεάματα, οι ψυχαγωγίες, οι τουρισμοί κ.τ.α. Τούτοι οι εχθροί φαίνονται άκακοι κι ανίκανοι να μας κάνουνε κακό, γιατί δεν είναι άγριοι και φανεροί, αλλά ύπουλοι και κρυφοδαγκανιάρηδες. Από τους πρώτους προφυλάγεσαι, μα από τους δεύτερους όχι, ως που να σε καταπιούνε, όπως φαίνεται από έναν θαλασσιών μύθο που θα σας πω:

Κάθεται η χταπόδα με το χταποδάκι στον πάτο της θάλασσας. Όπου, με την απόχη πιάνουνε το χταποδάκι, και τ' ανεβάζουνε απάνω. Το μικρό φωνάζει στη μάνα του: «Με πιάσανε, μάνα!». Εκείνη τ' αποκρίνεται: «Μη φοβάσαι, παιδί μου!». Το χταποδάκι φωνάζει πάλι: Με βγάλανε από το νερό, μάνα! «Μη φοβάσαι, παιδί μου!». – «Με σγουρίζουνε, μάνα!» – «Μη φοβάσαι, παιδί μου!» – «Με κόβουνε με το μαχαίρι!» – «Μη φοβάσαι!» – «Με βράζουνε στο τσουκάλι!» – «Μη φοβάσαι!»-«Με τρώνε, με μασάνε!» – «Μη φοβάσαι, παιδί μου!» -«Με καταπίνουνε!» – «Μη φοβάσαι!»-«Πίνουνε κρασί, μάνα!» – «Αχ! Σ' έχασα, παιδί μου!».

Ο μύθος θέλει να πει πως όλα τα σκληρά παιδέματα που κάνανε στο χταποδάκι, δεν ήτανε για θάνατο, μήτε το πιάσιμο, μήτε το σγουρίσμα, μήτε το μαχαίρι, μήτε το βράσιμο, μήτε το μάρσημα. Μα σαν άκουσε η μάνα του πως πίνανε κρασί εκείνοι που το φάγανε, για να το χωνέψουνε, φώναξε: «Σ' έχασα, παιδί μου!». Το

κρασί, που φαίνεται το πιο ήμερο πράγμα μπροστά στο μαχαίρι και στο μάσημα, στο βάθος είναι για το χταπόδι ο πιο μεγάλος οχτρός.

Έτσι και για μας τους Έλληνες. Πέρασαν από την πλάτη μας άγριες ανεμοζάλες κάθε λογής, αγριάνθρωποι σκληροί, φονιάδες με σπαθιά, με κοντάρια και μ'άρματα κάθε λογής, Πέρσες, Αλαμάνοι, Φράγκοι, Αραπάδες, Τούρκοι κι άλλοι. Μας σφάζανε, μας κομματιάζανε, μας κρεμάζανε, μας σουβλίζανε, μα δεν πεθάναμε, γιατί μας ασάλωνε ο αγώνας, δίναμε φωτιά στη φωτιά, είχαμε να κάνουμε με οχτρούς φανερούς και σκληρούς.

Τώρα όμως, στον σημερινό καιρό, **οι εχθροί αλλάξαν όψη**, γινήκανε κρυφοδαγκανιάρηδες, με το χαμόγελο στα χείλια, φίλοι δολεροί, που φαίνονται άβλαβοι, μάλιστα κι ευεργέτες και καλόβολοι.

Τέτοιοι είναι τα αγαθά που έρχονται με τις μηχανές και με τις άλλες ευκολίες, τα ηλεκτρικά πλυντήρια, τ'αεροπλάνα, ο κινηματογράφος, το ραδιόφωνο, η γύμνια και τα μπαιν-μιξτ, και τ'άλλα που θα μας ξεπαραλύσουν και **θα μας αφήσουνε χωρίς θρησκεία, χωρίς παράδοση, χωρίς οικογένεια, χωρίς τίποτα δικό μας.**

Ένα απ'αυτά τα πονηρά, αγαθά είναι κι ο τουρισμός, που είναι το αθώο το κρασί που σκοτώνει το χταπόδι, ενώ δεν το σκότωσαν μήτε το μαχαίρι, μήτε τα δόντια.

Φώτης Κόντογλου

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ)

Ἀδελφοί, ἐνὶ ἐκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ. διὸ λέγει· ἀναβὰς εἰς ὕψος ἠχμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν καὶ ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις. τὸ δὲ ἀνέβη τί ἐστὶν εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς· ὁ καταβὰς αὐτός ἐστι καὶ ὁ ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα. καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ. (Ἐφεσ. δ', 7 – 13)

ΕΡΜΗΝΕΙΑ (Π.Ν. ΤΡΕΜΠΕΛΑ)

Ἀδελφοί, πρέπει νὰ εἴμαστε ὅλοι ἓνα. Βέβαια ὅλοι οἱ πιστοὶ δὲν ἔχουμε λάβει τὰ ἴδια χαρίσματα, ἀλλὰ διάφορα καὶ ποικίλα. Αὐτὴ ὅμως ἡ διανομὴ γιὰ κανένα λόγο

δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνεταί αἰτία χωρισμοῦ μεταξὺ τῶν πιστῶν. Διότι ἡ διανομὴ αὐτὴ δὲν εἶναι τυχαία, ἀλλὰ γίνεται ἀπ' τὸν ἴδιον τὸν Χριστόν. Αὐτὸς δηλαδὴ στὸν καθένα ξεχωριστὰ ἀπὸ ἐμᾶς ἔδωσε τὴ θεία χάρη, σύμφωνα μὲ τὸ μέτρο ποὺ μὲ σοφία καὶ δικαιοσύνη χρησιμοποιοεῖ στὴ διανομὴ τῆς δωρεᾶς του. Κι ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς διανέμει τὰ χαρίσματα, γι' αὐτὸ λέει καὶ ἡ Ἁγία Γραφή στοὺς ψαλμοὺς: Ὅταν ὁ Χριστὸς μὲ τὴν Ἀνάληψή του ἀνέβηκε ψηλὰ στὸν οὐρανόν, ἔδωσε αἰχμάλωτους τοὺς ἐχθροὺς του, δηλαδὴ τὸν σατανᾶ καὶ τὸν θάνατον, κι ἔδωσε χαρίσματα στοὺς ἀνθρώπους. Λέγοντας λοιπὸν ἡ Ἁγία Γραφή γιὰ τὸν Χριστόν ὅτι ἀνέβηκε, τί ἄλλο σημαίνει παρὰ ὅτι πρωτύτερα καὶ κατέβηκε στὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, ἀφοῦ ἐγίνε ἀνθρώπος καὶ σταυρώθηκε; Ὁ Χριστὸς ποὺ κατέβηκε, εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ καὶ ἀνέβηκε ἐπάνω ἀπ' ὅλους τοὺς οὐρανοὺς, γιὰ νὰ γεμίσει μὲ τὴν παρουσία του καὶ τὶς δωρεᾶς του τὰ πάντα. Κι αὐτὸς ἔδωσε διάφορα χαρίσματα καὶ διακονίες: Ἄλλους ἔθεσε ἀποστόλους, ἄλλους προφῆτες, ἄλλους εὐαγγελιστές, ἄλλους ποιμένες καὶ διδασκάλους, γιὰ νὰ καταρτίζονται οἱ Χριστιανοὶ καὶ νὰ ἐπιτελεῖται τὸ ἔργο τῆς διακονίας, μὲ τὸ ὁποῖο οἰκοδομεῖτε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Μέχρι νὰ φθάσουμε νὰ ἔχουμε ὅλοι μία καὶ τὴν ἴδια ἀληθινὴ πίστη καὶ τέλεια γνώση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ προοδεύσουμε πνευματικὰ, ἕως ὅτου γίνουμε ἓνας τέλειος ἀνθρώπος· καὶ ν' ἀποκτήσουμε τὸ μέτρο τῆς πνευματικῆς ὠριμότητος καὶ τελειότητος τοῦ Χριστοῦ δηλαδὴ νὰ ἔχουμε πλήρεις τὶς δωρεᾶς καὶ τὴν πνευματικὴ τελειότητά του.

